

Sygn. akt: I C 1891/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa E. T.

przeciwko Gminie C.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powoda E. T. na rzecz pozwanej Gminy C. kwotę 2 417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Odstępuje od obciążania powoda kosztami nieuiszczonej opłaty sądowej i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa.

S ę d z i a

Sygn. akt I C 1891/14

UZASADNIENIE

Powód E. T. wystąpił przeciwko Gminie C. z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 24 500 złotych oraz odsetek ustawowych od zasiłków z pomocy społecznej należnych za okres od czerwca 2012 roku do października 2012 roku. Podnosił, że w 2006 roku został zwolniony z pracy z powodu choroby i został bez środków do życia. W roku 2012, otrzymał umiarkowany stopień niepełnosprawności i złożył wniosek o przyznanie mu zasiłku stałego przez Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w C.. Przez 10 miesięcy od stycznia 2012 do października 2012 nie otrzymał zasiłku, gdyż Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej, ciągle mu odmawiał, wskazując, iż należy przeprowadzić wywiad z jego żoną, co się nie udawało. W tym czasie, utrzymywał się z pomocy członków rodziny i drobnych prac dorywczych. Powód podnosił, iż w wyniku bezpodstawnej odmowy przyznania mu zasiłku przez Gminny Ośrodek (...), powstały lub zwiększyły się jego zobowiązania. I tak, nie miał środków na zapłatę mandatu za wykroczenie polegające na kierowaniu ciągnikiem rolniczym bez wymaganych dokumentów, wskutek czego sprawa trafiła do sądu, który ukarał go grzywną, a następnie wszczął postępowanie egzekucyjne w celu ściągnięcia tej grzywny. Powód wskazywał, iż gdyby otrzymał zasiłek to zapłaciłby mandat i nie doszłoby do powstania kosztów sądowych,

a później kosztów postępowania egzekucyjnego. Powód podnosił, że zasiłek za okres od czerwca 2012 roku do grudnia 2012 roku przyznało mu dopiero w 2014 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze. Twierdził, że wskutek postępowania urzędników Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej nie miał także środków na zakup leków, przez co ich nie przyjmował, denerwował się. Nie opłacał także rachunków za wodę i ścieki. Powód wskazywał także, że swoje roszczenie wywodzi z faktu, iż pozwana Gmina wbrew treści umowy o dostarczanie wody oraz umowy o odprowadzenie ścieków, łączących go z pozwaną, pozwana wystawia mu jedną fakturę obejmującą należność za wodę i ścieki. Taka praktyka narusza postanowienia umów, gdyż według powoda faktury powinny być wystawiane odrębnie na wodę i odrębnie na ścieki. Powód nie opłaca faktur wystawianych przez powoda, przez co dzieje mu się krzywda, gdyż tworzy się duża zaległość. Wskazywał, że kwota jakiej się domaga stanowi zadośćuczynienie za krzywdę jakiej doznał wskutek działania urzędników pozwanej Gminy, za jego nerwy.

Pozwana Gmina C. wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Podnosiła, iż powód nie udowodnił, aby doznał szkody wskutek działania kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. lub jakiegokolwiek innego pracownika gminnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód E. T. w 2006 roku stracił pracę. W 2011 roku korzystał z pomocy społecznej świadczonej przez Gminę C. Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w C.. W 2012 roku, powód E. T. od stycznia 2012 roku do października 2012 roku składał w Gminnym Ośrodku Pomocy Społecznej po kilka – kilkanaście wniosków miesięcznie o przyznanie mu różnego rodzaju zasiłków z pomocy społecznej. Wnosił o przyznanie mu zasiłków celowych na zakup żywności, leków, przejazdy do sądów, a także zasiłków okresowych. W dniach 31 stycznia 2012 roku, 23 lutego 2012 roku, 30 kwietnia 2012 roku, 31 maja 2012 roku, 29 czerwca 2012 roku, 29 października 2012 roku, powód E. T. składał wnioski o przyznanie mu zasiłku stałego. Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej wszczywał postępowanie na podstawie każdego wniosku powoda E. T.. W toku postępowania Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej wydał wiele decyzji, w których odmawiał powodowi przyznania żądanych przez niego świadczeń. Powód E. T. odwoływał się do tych decyzji do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w B., które uchylało decyzje organu I instancji i przekazywało wnioski E. T. do ponownego rozpoznania. Takie postępowanie powtarzało się kilkakrotnie. Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej odmawiał przyznania powodowi zasiłków, powołując się na brak możliwości przeprowadzenia wywiadu środowiskowego z powodem i członkami jego rodziny i brak współdziałania powoda z pracownikami socjalnymi, a w konsekwencji niemożność ustalenia rzeczywistej sytuacji powoda, a Samorządowe Kolegium Odwoławcze uchylał te decyzje jako przedwczesne. Ostatecznie, większość wniosków powoda o przyznanie mu zasiłków z pomocy społecznej złożonych w okresie od stycznia 2012 roku do października 2012 roku została rozpatrzona odmownie decyzjami Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C., utrzymanymi następnie w mocy przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze z siedzibą w B.. Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej decyzją z dnia 17 września 2013 roku przyznał jedynie powodowi zasiłek stały w wysokości 529 złotych miesięcznie za okres od listopada 2012 roku do kwietnia 2015 roku. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w B. decyzją z dnia 29 listopada 2013 roku uchylilo w części powyższą decyzję i przyznało powodowi zasiłek stały od 1 czerwca 2012 roku do 30 września 2012 roku w kwocie 444 złotych, a od 1 października 2012 roku w kwocie 529 złotych, w pozostałe części utrzymało w mocy decyzję aktu Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C.).

W dniu 1 września 2011 roku E. T. kierując ciągnikiem rolniczym został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w H.. Funkcjonariusze Policji zaproponowali mu mandat karny za kierowanie pojazdem z niesprawnym światłem mijania i bez wymaganych dokumentów w postaci prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego i polisy obowiązkowego ubezpieczenia OC. E. T. odmówił przyjęcia mandatu, wskutek czego sprawa trafiła do Sądu Rejonowego w B.VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w H.. Sąd Rejonowy w B. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w H. wyrokiem z dnia 29 marca 2012 roku w sprawie o sygn. akt (...) skazał E. T. za wykroczenie z art. 96 § 1 pkt 5 i art. 95 kodeksu wykroczeń na karę grzywny w wysokości 150 złotych i obciążył go kosztami postępowania w wysokości 30 złotych. Na skutek apelacji złożonej od tego wyroku przez E. T., Sąd Okręgowy w B. VIII Wydział Karny Odwoławczy wydał w dniu 11 września 2012 roku wyrok w którym utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i obciążył E. T. kosztami postępowania, w tym kosztami wynagrodzenia obrońcy z urzędu. Sąd Rejonowy w

B.VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w H. wezwał E. T. do zapłaty grzywny w wysokości 150 złotych i kosztów postępowania w wysokości 626 złotych. Wobec tego, iż E. T. nie zastosował się do tego wezwania, Sąd Rejonowy w B. złożył wniosek do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B.. Komornik Sądowy Ł. I. pod sygnaturą akt (...) prowadził postępowanie egzekucyjne, skierował ją do nieruchomości E. T.. W czasie postępowania egzekucyjnego E. T. zapłacił grzywnę i koszty sądowe (akta Sądu Rejonowego w B.o sygn. akt (...) i akta Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. Ł. I. o sygn. (...)).

Powód E. T. zawarł z poprzednikiem prawnym Gminy C. dwie umowy: jedną dotyczącą dostarczania wody, drugą dotyczącą odbioru nieczystości. Po przejęciu zadań związanych z dostawą wody i odbiorem ścieków przez Gminę C. w 2007 roku, pozwana Gmina zawarła z mieszkańcami umowy, które regulowały zasady dostarczania wody i odbioru ścieków, jednakże z powodem nie udało się jej zawrzeć takiej umowy. Rozliczenia za wodę i ścieki z mieszkańcami odbywają się na podstawie faktur wystawianych przez pozwaną gminę raz na kwartał. Powód nie opłaca tych faktur, gdyż domaga się wystawienia dwóch odrębnych faktur (zeznania powoda i zeznania świadka M. N.).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne, aby wskutek działania organów pozwanej Gminy poniósł jakąś szkodę.

Powód twierdził, że poniósł szkodę w wskutek bezzasadnego odmawiania mu zasiłków z pomocy społecznej przez Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w C. w 2012 roku. Twierdził, że pracownicy tego ośrodka przeciągali postępowanie, gromadzili niepotrzebne dane i mnożyli czynności i w konsekwencji wydawali decyzje odmawiające mu przyznania pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 417 § 1 kodeksu cywilnego za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W myśl zaś art. 417¹ § 2 kodeksu cywilnego, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. W doktrynie i orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż przepis art. 417¹ § 2 kodeksu cywilnego, znajduje zastosowanie do szkód wyrządzonych tylko i wyłącznie wskutek prawomocnych orzeczeń i ostatecznych decyzji. Podstawę prawną odpowiedzialności za nieprawomocne orzeczenia i nieostateczne decyzje stanowi zaś przepis art. 417 § 1 kodeksu cywilnego. Przyjmuje się bowiem, że także nieprawomocne orzeczenia i nieostateczne decyzje i to niezależnie od tego, czy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji, czy też nie, mogą powodować szkody (tak w: Kodeks cywilny. Komentarz do art. 1-449[10]. Tom I, 2015 prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski).

Na powodzie, zgodnie z art. 6 kodeksy cywilnego ciążył obowiązek udowodnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanej Gminy to jest: zaistnienia szkody, która została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej (w sferze imperium) oraz istnienie normalnego, adekwatnego związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy a powstaniem szkody (art. 361 k.c.) oraz rozmiarów tej szkody.

Pierwszą z przesłanek odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego jest bezprawność działania lub zaniechania tych organów. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, wydanym w dniu 20 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt I ACa 1111/13 (LEX nr 1451631) kategoria "bezprawności judykacyjnej" z art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. jest węższa od bezprawności z art. 417 § 1 k.c., która obejmuje każdą obiektywną sprzeczność działania bądź zaniechania władzy publicznej z przepisami prawa. O ile materiał dowodowy zgromadzony

w toku procesu potwierdza, że decyzje Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. odmawiające przyznania powodowi zasiłków z pomocy społecznej w 2012 roku, obiektywnie naruszały przepisy prawa, to nie potwierdza, iż powód doznał w wyniku tych decyzji jakkolwiek szkodę. Decyzje te były wielokrotnie uchylane przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze i przekazywane do ponownego rozpoznania Gminnemu Ośrodkowi Pomocy Społecznej w C. ze względu na stwierdzone przez organ odwoławczy naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego lub ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej. Ostatecznie większość wniosków powoda o przyznanie mu zasiłków z pomocy społecznej złożonych w okresie od stycznia 2012 roku do października 2012 roku została rozpatrzona odmownie decyzjami Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C., utrzymanymi następnie w mocy przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze z siedzibą w B.. Na mocy dwóch decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w B. wydanych w dniu 29 listopada 2013 rok, uwzględniono jedynie dwa wnioski powoda złożone przez niego w dniu 29 czerwca 2012 roku o przyznanie mu zasiłku stałego i zasiłku okresowego.

Powód nie udowodnił, iż wskutek nieprawomocnych decyzji Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. odmawiających mu przyznania zasiłku poniósł jakkolwiek szkodę, czy to majątkową rozumianą jako uszczerbek majątkowy, czy też szkodę niemajątkową stanowiącą uszczerbek o charakterze niemajątkowym, polegający na ujemnych doznaniach oraz cierpieniach fizycznych i psychicznych. Powód wskazywał wprawdzie, że jego roszczenie stanowi zadośćuczynienie za krzywdę doznaną wskutek działania pracowników gminnych, za „nerwy” które przeżył w czasie postępowania w przedmiocie przyznania mu zasiłku, jednakże jego twierdzenia dotyczące uszczerbku majątkowego, jakiego doznał wskutek tych decyzji, przekonywały, że domaga się także odszkodowania. Powód dowodził, iż wskutek odmowy przyznania mu zasiłku nie mógł pokryć kosztów postępowania w sprawie o wykroczenie, wskutek czego popadł w długi wobec Skarbu Państwa. Okoliczność ta wskazuje, że domagał się także odszkodowania za szkodę majątkową.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wydanym w dniu 31 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt I ACa 251/14 LEX nr 1506670 W przypadku uszczerbku o charakterze majątkowym i niemajątkowym, poszkodowany deliktem władzy publicznej może dochodzić naprawienia szkody majątkowej i krzywdy na podstawie art. 417 w zw. z art. 445 k.c. i art. 444 k.c. lub na podstawie art. 448 k.c.

Zgodnie z art. 444. § 1 kodeksu cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl art. 445 § 1 kodeksu cywilnego, w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zaś w myśl art. 448 kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Powód nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów przekonujących, iż wskutek nieprawomocnych decyzji Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. odmawiających mu przyznania zasiłku doznał uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia lub, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, które uzasadniają przyznanie mu odpowiedniego zadośćuczynienia. Powód nie wskazywał konkretnie na czym polega krzywda jakiej doznał wskutek odmowy przyznania mu zasiłków. Ograniczył się do stwierdzenia, że domaga się rekompensaty za „nerwy”. Jedynym dowodem jaki powołał na potwierdzenie krzywdy jakiej doznał są zeznania świadka K. T., który zeznał, że powód w wyniku nieporozumień z Gminnym Ośrodkiem Pomocy Społecznej w C. we wrześniu 2012 roku chciał popełnić samobójstwo (k. 157v). Zeznania tego świadka, zdaniem Sądu nie zasługują na wiarę i nie mogą stanowić podstawy prawidłowych

ustaleń faktycznych. Świadek K. T. jest synem powoda, jest od niego uzależniony finansowo, gdyż pozostaje na jego utrzymaniu, a na okoliczności które przedstawiał w swoich zeznaniach, nie powoływał się nawet sam powód. Jego zeznania są zdaniem Sądu tworzone wyłącznie na użytek niniejszego postępowania. Wobec tego, że powód nie przedstawił żadnych innych dowodów, wskazujących, iż doznał krzywdy wskutek działania gminnych pracowników, jego roszczenie o zadośćuczynienie należało uznać za bezzasadne. Dodać należy, że analiza akt Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. wskazuje, że źródłem wzburzenia powoda przeżywanego w związku z postępowaniem administracyjnym Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C., nie było zachowanie pracowników tego organu, ale osobowość samego powoda. Powód znacznie przyczynił się do przedłużenia postępowania w przedmiocie przyznania mu zasiłków, co wielokrotnie wytykał o mu Samorządowe Kolegium Odwoławcze w B.. Nie tylko nie współdziałał on z Gminnym Ośrodkiem Pomocy Społecznej w B., ale utrudniał postępowanie we własnej sprawie, jak i zakłócał funkcjonowanie urzędu. Nie wpuszczał pracowników socjalnych na teren swojej posesji, utrudniając im przeprowadzenie wywiadu, po czym wielokrotnie w ciągu dnia telefonował do urzędu, domagając się wizyty pracowników. Przychodził do urzędu z awanturami. W dniu 28 września 2012 roku przybył ze skargą do Wójta Gminy C., jego wizyta miała burzliwy przebieg i skończyła się interwencją Policji. W trakcie tej interwencji, powód stosował przemoc wobec funkcjonariuszy Policji, opierał się policjantom w trakcie zatrzymania i wyrywał mu się, za co został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w B.VVII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w H. w sprawie o sygn. akt (...) (akta Sądu Rejonowego w B.VVII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w H. w sprawie o sygn. akt (...)). Z opinii sądowo-psychiatrycznej przeprowadzonej na potrzeby tamtego postępowania wynika, że powód cierpi na łagodne zaburzenie procesów poznawczych, będące efektem dyskretnych zmian organicznych ośrodkowego układu nerwowego, które mogą odpowiadać za jego zwiększoną impulsywność. Powyższe okoliczność dodatkowo przekonują o bezzasadności roszczenia powoda o zadośćuczynienie.

Twierdzenia powoda, iż wskutek nieprawomocnych decyzji Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. odmawiających mu przyznania zasiłku doznał szkody majątkowej, polegającej na powstaniu zobowiązania do zapłacenia grzywny i kosztów postępowania, jakie zostały mu wymierzone wyrokiem Sądu Rejonowego w B.VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w H. z dnia 29 marca 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt (...), a następnie kosztów egzekucji tych należności w sprawie (...) jest bezzasadne. Powód argumentował, że gdyby Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w C. przyznał mu zasiłek, to opłaciłby on grzywnę i koszty postępowania w terminie i nie powstałyby później koszty egzekucji tych należności. Wbrew twierdzeniom powoda między decyzjami odmawiającymi mu przyznania zasiłku, a powstaniem powyższych zobowiązań nie zachodzi normalny związek przyczynowy. Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 roku (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. Nr 163 z późn. zm) pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa, mającą na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Pomoc społeczna jest instytucją polityki społecznej państwa, mającą na celu umożliwienie osobom i rodzinom przezwyciężanie trudnych sytuacji życiowych, których nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne uprawnienia, zasoby i możliwości. Pomoc społeczna wspiera osoby w wysiłkach zmierzających do zaspokojenia niezbędnych potrzeb i umożliwia im życie w warunkach odpowiadających godności człowieka. Zasiłki z pomocy społecznej mają służyć zaspokajaniu podstawowych potrzeb obywateli i nie mogą być przeznaczane na inne cele, takie jak koszty naruszania prawa. Powód nie mógłby zatem przeznaczyć zasiłków z pomocy społecznej na zapłatę grzywny i kosztów postępowania.

Zarzuty powoda, iż wskutek nieprawomocnych decyzji Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w C. odmawiających mu przyznania zasiłku doznał szkody majątkowej, polegającej na powstaniu zobowiązania do zapłaty zaległych opłat za zużycie wody i ścieków także nie zasługują na wiarę, gdyż są sprzeczne z jego własnymi twierdzeniami, z których wynika, że powód nie opłaca należności za wodę i ścieki, gdyż są one objęte jedną fakturą, a nie dlatego, że nie ma środków.

Odnosząc się do twierdzeń powoda, iż pozwana Gmina wystawiając mu jedną fakturę za dostarczoną mu wodę i odebrane ścieki, zamiast dwóch odrębnych, działa na jego szkodę, należy uznać je za bezzasadne. W tym przypadku ewentualna odpowiedzialność pozwanej Gminy nie opiera się na art. 417 § 1 kodeksu cywilnego, ale

na art. 471 kodeksu cywilnego. Przepis art. 417 § 1 kodeksu cywilnego ustala zasady odpowiedzialności jednostek samorządu terytorialnego za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej, a zatem przy realizacji z zakresu władzy publicznej. Tymczasem zasady dostawy wody i odbioru ścieków regulują między stronami dwie umowy cywilnoprawne, zawarte w warunkach równości stron. Stąd za szkodę wyrządzoną wskutek naruszenia tych umów, pozwana Gmina może odpowiadać na podstawie art. 471 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym, dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwana Gmina nie przeczyła, iż wystawia powodowi jedną fakturę za zużytą wodę i odebrane ścieki, świadek M. N. w swoich zeznaniach potwierdziła okoliczności podawane przez powoda co do charakteru umów łączących powoda i pozwaną Gminę. Powód nie wykazał jednakże, iż wskutek obejmowania obu należności jedną fakturą poniósł jakąkolwiek szkodę. Twierdził wprawdzie, że w przypadku gdyby nie opłacił za ścieki to pozwana w oparciu o umowę mogłaby mu odłączyć wodę, jednakże nie wykazał, aby do takiej sytuacji doszło. Powód korzysta z wody dostarczanej przez pozwaną i odprowadza ścieki do urządzeń pozwanej i ma obowiązek uiszczać z tego tytułu opłaty.

Mając na względzie powyższe okoliczności na podstawie art. 417 § 1, art. 445, art. 444, art. 448, art. 471 kodeksu cywilnego należało uznać, że powództwo jest bezzasadne i je oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) i art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398).

Sędzia